

Huset Kristinavägen 23

Beskrivning fastigheten Sicklaön 248:15

Byggnaden uppfördes 1917 som ekonomibyggnaad för Augusta Dehn, boende på Kristinavägen 48. Augusta Dehn var ägare till Strandvägshotellet, Strandvägen 7 i Stockholm. Hennes mark omfattade vid den tiden hela området med de åtta tomter som sedan avstyckats mellan Strandpromenaden och Kristinavägen samt de tomter väster om Kristinavägen som sedan bildades när Måsungevägen anlades. 1914 hade hon tidigare byggt ett annex till sitt hotell på tomten norr om sin bostad (tidigare Kristinavägen 50, numera Strandpromenaden 87). Byggnaden var avsedd för ryska emigranter (stora gula huset utmed Strandpromenaden).

Byggnaden på Kristinavägen 23 ritades av arkitekt Helge Widlund och finns dokumenterad med ritningar och byggkostnader. Den innehöll på bottenplanet utrymmen för höns, kalkoner och en ko, foderkök samt garage med plats för A-Ford lastbil (avsedd för transporter till Strandvägen). På övervåningen inreddes två lägenheter om 1 RoK. Byggnaden var då större och utvidgades senare med en länga i vinkel med den ursprungliga. Gamla Duvnäsböor kommer ihåg att under andra världskriget fanns det utanför tomten en skylt med texten *färiska ägg värpes på beställning*. Hönsrietet blev så småningom omfattande med upp till 1000 höns! På 1950-talet revs längan och en bit av den ursprungliga byggnaden i samband med att Måsungevägen kom till.

Byggnaden ägdes fram till 1930-talet av barnbarn till Augusta Dehn och hyrdes från 1932 av John Wilson (annons om hönseri i Stockholms Tidningen, 10 april 1932) som sedermera köpte fastigheten. Hönsriverksamheten lades ner efter kriget. Under tiden hade de två lägenheterna slagits tillsammans och garaget byggts om till ett vardagsrum. En del av bottenvåningen hade även byggts om till en keramikverkstad.

1963 köptes fastigheten av familjen Örnhall och byggdes om till en modern bostad med bibehållande av byggnadens kvaliteter. Arkitekt Hans Örnhall. Ombyggnaden beskriven i en handbok *Bygga om och bygga till* från Statens institut för byggnadsforskning, Stockholm 1964. Det kan noteras att hönsluckorna finns kvar på fasaderna.